

— Тате, стръвници ми изпиха кръвта!
И ще пламнатъ като жарь чернитѣ му очи.

— Тука ли си, Пене . . . Охъ, уморихъ се,
не мога веке.

Стареца седна. Наведе очи надолу и загледа дървения кръстъ, по който висѣха изсѣхнали латинки и стръкчета босилекъ. Ржката му полекичка и кротко замильва прѣстъта.

— Защо ме викаше всѣки день?

Нѣкжде задъ хълмоветѣ трепна тжженъ проточень гласъ. Нѣкой пѣй, или нѣкой плаче. Наведенъ надъ класоветѣ ходи и търси изгубеното имане. Старата меша удари клони — прошумолѣ. Дърветата по нивитѣ отсреща тръгнаха надолу — отиватъ да търсятъ. Бѣлия камъкъ тръгна, гроба тръгна, дѣдо Пею тръгна.

Кжде ще вървиме!

Единъ заякъ изкочи отъ ржжъта, засили се и прескочи цѣлата нива, спрѣ се накрая, изправи уши и вмигъ се провали, като бѣлъ камъкъ надолу.

А гласа — близъкъ и страшенъ — иде изподъ земята.

Ти ли си, Пенйо? Добре дошълъ, синко. Майка ти три деня ходи по хълмоветѣ да те дири — полудѣ горката. Лута се като смахната. Залъкъ не слага въ уста. Навежда се надъ вироветѣ, зема ризата ти и плаче надъ нея. Слабо сърце носи тя. Казали, че ти си